

POSLEDNĀ•DVA A POSLEDNĀ•CH PĀ•R

PondĀ•lĀ-, 28 leden 2019

Uplynulo uĀ¾ dvaatĀ™icet

let od nejvĀ•tĀ• radioaktivnĀ- katastrofy, od Ā•ernobylskĀ© tragĀ©die. Tehdy lidĀ© z desĀ•tky mĀ•st a vesnic, leĀ¾Ā-cĀ-ch v zĀ•nĀ• dopadu radioaktivnĀ-ch Ā•Ā•stic, museli svĀ•j bydlitĀ• opustit. Bylo jich kolem pĀ•l milionu... Vznikly tak rozsĀ•hlĀ© "zĀ•ny duchĀ•". Existovaly ovĀ•jem i vĀ½jimky. NĀ•kteĀ™Ā- vesniĀ•anĀ© vĀ•jak svĀ© domky neopustili, moĀ¾nost pĀ™estĀ•hovĀ•nĀ- odmĀ•tli.

Byli to vĀ•tĀ•jinou

starĀ• lidĀ©, kterĀ½m se uĀ¾ nechtĀ•lo se mĀ•nit svĀ•j Ā¾ivot, stĀ•hovat se nĀ•kam jinam. V jednĀ© takovĀ© bĀ•loruskĀ© vesnici, v TulgoviĀ•, leĀ¾Ā-cĀ- na okraji ochrannĀ©ho pĀ•sma, takĀ© Ā¾ilo nĀ•koli poslednĀ-ch starousedlĀ-kĀ•. Ivan Ā amjanok i jeho manĀ¾elka byli jednĀ•mi z nich. I oni odmĀ•tli nabĀ•dku, aby se pĀ™estĀ•hovali; zĀ•stali, a dĀ•l Ā¾ili stejnĀ½m Ā¾ivotem jako dĀ™Ā-v. Kupodivu, nikdy nepocĀ•tili Ā¾ĀdnĀ© Ā•kodlivĀ© Ā•inky radiace. DĀ•l pokračĀ•ovali ve svĀ©m hospodaĀ™enĀ-, pĀ•stovali si svou zeleninu i ovoce, chovali krĀ•vy, prasata a kuĀ™ata na maso, mlĀ©ko a vejce.

Ivanu

Ā amjankovi bylo Ā•edesĀ•t, kdyĀ¾ to âžbouchloâœ. Jeho Ā•ena sice uĀ¾ neĀ¾ije, ale nedĀ•jno zemĀ™ela stĀ•Ā™Ā-m, radioaktivitu. A on, dnes uĀ¾ dvaadevadesĀ•tiletĀ½ muĀ¾, je kupodivu stĀ•le zdravĀ½ a plnĀ½ Ā¾ivota.. I dnes Ā¾ije poklidnĀ½m Ā¾ivotem. VstĀ•vĀ•j v 6 hodin rĀ•no, zapne si rĀ•dio, poslechne si nĀ•rodnĀ- hymnu, zatopĀ- si v kamnech, ohĀ™eje si snĀ•daniâ€ nakrmĀ- z vĀ•Ā™ata i drĀ•beĀ¾, a jde na prochĀ•zku se svĀ½m psem. NemĀ•j Ā¾ĀdnĀ© zdravotnĀ- problĀ©my, jen nĀ•kdy uĀ¾Ā-vĀ•j bĀ•Ā¾nĀ© lĀ©ky na problĀ©my zpĀ•sobenĀ© stĀ•Ā™Ā-m. OvĀ•jem ka¾dodennĀ• si pĀ™ed jĀ•dlem vypije svou sklenku vodky, "pro chuĀ• k jĀ•dlu".

Na druhĀ©m

konci obce jeĀ•tĀ• Ā¾ije druhĀ½ poslednĀ- obyvatel, synovec Ā amjankovy Ā¾eny. A tak je to i v jinĀ½ch vesnicĀ-ch. Ale na rozdĀ•l od vesnice TulgoviĀ•, kde jsou âžvĀ•ichniâœ muĀ¾i, jsou drtivĀ•j vĀ•tĀ•jina ze stĀ•vajĀ-cĀ-ch Ā•ernobylskĀ½ch obyvatel Ā¾eny.

PĀ™evĀ•Ā¾nĀ©

Ā•Ā•sti z nich uĀ¾ dĀ•jno bylo osmdesĀ•t let. âžBĀ•jbuĀ•kyâœ, jak si Ā™Ā-kajĀ•, Ā¾ijĀ• v opuĀ•tĀ•nĀ½ch roztrouĀ•jenĀ½ch vesniĀ•kĀ•ich, kterĀ© dnes jen zĀ™Ā-dka majĀ•- vĀ•ce neĀ¾ deset obyvatel. A jedovatĀ½ch lĀ•tek se nebojĀ•. Ā½ĀdnĀ•j radiace je nedĀ•sĀ•, vĀ•tĀ•jĀ• strach

majã- z toho, Å¾e budou mã-t hlad. KdyÅ¾
pãeãily hladomor za Stalina, nacistickou genocidu, desãtky let sovãtskã©
nadvlãdy, proã by teã utã-kaly pãmed nepãã-telem, kterãho ani nevidã-ã! Samy si
pãstujã- potãebnã© plodiny a chovajã- zã-ãata, aby pãeãily. A kupodivu ony nezãã-ã- radioaktivitou, ale Å°smã
baãã- jablka, maliny
i brambory, co vãjude kolem rostou, a chytajã- a jedã- tamãjã- rybyã! a jeãã hlãsã-
vãty jako: "Tady je
vzduch Å°istã½, ne jako u vãs ve mãstã, kde auta vypouãã- celou periodickou
tabulku." Pãã-padnã pãmed Å°astou konzumacã- alkoholu: "Sbohem mozku, uvidã-me se
zã-tra!" d@nielazdroj: internet